

Еллі здавалося, що Тимур — її доля. Він обіцяв їй розкішне життя в Йорданії. Та натомість виявився одним із торгівців «живим товаром». Елла опинилася на чужині, у полоні в жорстокого та небезпечного Хасана. Випадково її помічає Мурат, племінник Хасана та його цілковита протилежність. Він миттю закохується в горду українку, і про цю пристрасть дізнається одна з дружин Мурата — Фатіна. Відтепер Елла опиняється між двох вогнів... Беззахисна невільниця, життя якої нічого не варте. Мурат — її остання надія на порятунок. А вона — його остання надія на щастя...

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6851-7

9 786171 268517

Тимур
аспида

ДАРИНА
ГНАТКО

ДАРИНА ГНАТКО

ДАРИНА ГНАТКО

Жінь
асида

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
Г56

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Іван Дубровський*

ISBN 978-617-12-6851-7

- © Іргізова Ю. Г., 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

1.

Україна

Елла Малкович зростала золотою дитиною.

Єдина донька держслужбовця, котрий розпочав власний бізнес й зробився одним з перших мільйонерів країни, та дочки відомого хірурга-невропатолога, вона з дитинства зростала звиклою до розкошів, та й що там казати, вона в тих розкошах була народженою й звичку до них всотувала з молоком матері. З малих літ сприймала як належне й велику квартиру в центрі Києва, й гарно одягнену маму, котра навіть удома полюбляла вилискувати діамантами, умілим макіяжем та сукнею або штанцями від котрогось з відомих паризьких або міланських кравців. Як належне сприймала вона й прислужників удома, й водіїв та автівки, котрі належали батькові. І досить спокійно поставилась до звістки, що вони залишають п'ятикімнатну квартиру й переїздять до великого приватного будинку в Пущі-Водиці.

Наприкінці дев'яностих років її батько, Степан Малкович, полишив державну службу й за допомогою тестя, хірурга зі світовим ім'ям, людини дуже заможньої, заснував власну фірму з виготовлення медичного обладнання. То була далека від сподівання на успіх лиш спроба, та несподівано справи у Малковича пішли настільки вдало, що вже за три роки він мав статус мільйонера та втратив свою залежність від тестя.

Сам Степан Малкович був вихідцем зі злиденної, далекої від інтелігенції родини, з невеличкого сільця на Рівненщині. Зростав без батька й, маючи матір-п'яницю, зумів-таки стати досить шанованою людиною. Елла завжди захоплювалася його розповідями про те, як покинув він одного дня бідне своє існування, відмовившись зароблятися трактористом у тихо помираючому колгоспі рідного села, знаючи надто добре, що то є дорога в нікуди, в той жах, на котрий перетворилося життя матері, бо всі трактористи завжди спивалися у них на селі. Ні, він назбирав грошей і майнув до столиці, будучи досить амбітним юнаком й вповні впевнений у тім, що в столиці доля йому неодмінно всміхнеться.

Й не помилився.

Доля прихильно усміхнулася йому в особі відомого та заможного хірурга Захара Прилуки. До того часу Степан мешкав у столиці вже два роки, перебивався такими-сякими підробітками, але жаданої вдачі вхопити в нього не виходилося. Зароблених важкою працею грошей вистачало лише на харчі та житло, але честолюбний хлопець прагнув до більшого. Він мріяв полишитися у столиці, але жити справжнім, повнокровним життям, а не напружено існувати, намагаючись вирахувати свої куценькі статки так, аби й з голоду не померти, й за житло заплатити, й матері вділити якусь копійку. Праці він не боявся й не цурався, брався й за рабську справу розвантажника вагонів, й за роботи на будівництві. Й саме там, на будівництві, доля й сйянула до нього непевним своїм усміхом... На Степана впалася важка залізна рейка, й настрашений керівник того доленосного будівництва відправив за власний кошт Малковича до лікарні, де працював хірург Прилука, операції в котрого коштували неймовірних грошей.

Операція пройшлася досить успішно, відомий хірург повернув молодика до життя, й ось там, у лікарні, доля таки посміхнулася нарешті до нього прихильно. Разом з Прилукою в лікарні працювала і його дружина, лікар-невропатолог, й до-

сить часто навідувалася до батьків молодша донька Єва. Ще одна золота дитина, але досить відмінна від своєї старшої сестри. Якщо Елла вже народилася в розкошах та сприймала їх як щось належне, то Мар'яна ще пам'ятала ті часи, коли батьки її були звичайними лікарями й татко ще не здобув усесвітньої відомості, ще не отримав привілеїв, не мав великої квартири та автівки. Й у Мар'яни якимось уже занадто відчувалася жадібність до заможності, її страх того, що може таке статися, що батько полишиться тих привілеїв і вони повернуться до колишнього життя. Єва ж такого страху вже не мала — вона не боялася, що може зникнути з її життя те, що було присутнім завжди, від самого народження. Й невідомо, що саме — можливо, та ж сама доля, котра усміхнулася до Степана Малковича прихильно, але таки щось змушувало її час від часу навідуватися до лікарні, де працювали батьки, й вона сама собі навіть не могла пояснити, чому так уперто туди вчащає. Та даремно ті відвідини для неї не минулися — саме в лікарні вона й зустріла Степана Малковича, котрий досить швидко одужував після операції.

Сказати, що Єва Прилука закохалася в Малковича — означало б узагалі нічого не сказати. Це слово — закохалася — видавалося Єві надто блідим, аби висловити те почуття, котре охопило всю сутність лікарської доньки після того, як вона нашттовхнулася на Степана, що проходив коридором лікарні з перев'язаною головою. Одного тільки погляду в його великі блакитно-сині, по-дівочому гарні очі під темними крилами широких брів вистачило Єві, щоб захворітися ним на все своє життя. З того часу вона зробилася настільки частою гостею в лікарні, що Захар Дем'янович уже почав жартувати, що вона або ж скоро оселиться в котрійсь із палат, або покине навчання на любий для неї фах педагога й перейде на медичний факультет, продовжить династію. Єва спочатку тільки загадково посміхалася, а потім ошелешила батька відвертим зізнанням:

— Тату, я закохалася.

Прилука, занотовуючи щось до історії хвороби одного зі своїх пацієнтів, сидючи за столом у своєму кабінеті, різко підняв голову й пильно поглянув на доньку. Єва видавалася нервовою та неспокійною, металася з кутка в куток біля вікна й позиркувала на батька дещо зухвало та бунтівно. Єві на той час минулося дев'ятнадцять років, вона була на вісім років молодшою від старшої доньки Прилук Мар'яни, й що батько, що мати любили менше дитя безмежно. Русява, з виразними сірими очима та дещо дрібними рисами лица, вона була далекою від яскравої, засліпливої вроди старшої сестри, успадкувавши досить скромну зовнішність самого Прилуки. Але від самого народження свого це була палко кохана батьками дитина, м'якша та лагідніша за старшу сестру. Й кожна забаганка її виконувалася без питань. З Мар'яною ж що Прилука, а що дружина поводитися суворіше, вона й не потребувала такої ласки, як Єва, та й відмовлялося Мар'яні багато в чому... Але Єві Прилука не був спроможний відмовити ні в чім.

І тоді, зачувши про її закоханість, він тільки посміхнувся.

— У кого ж, любя?

Єва кинула на нього швидкий погляд.

— У твого пацієнта... того, з десятої палати... Малковича.

Прилука дещо спохмурнів.

— Але ж, Вуся... Він же злидень... Він ніхто, не наш рівень...

— Тату! — голосно вигукнула Єва, й голос її луною пронизливою прокотився просторим кабінетом. — Не треба так казати! Зрозумій... просто людині ще не вдалося стати нашого рівня, не поталанило, хоч він і працьовитий... Але ж ти зможеш йому допомогти.

Прилука тільки зітхнув.

— Доню...

В сірих, туманливих очах Єви з'явилися сльози.

— Тату, я прошу тебе... Заради мене...

Прилука ще раз важко зітхнув і відступився. Заради Єви він міг на що завгодно погодитися, а цей Малкович і справді був досить непоганим хлопцем, у ньому відчувалася й порода, й здібності до життя. Після того, як Степана виписали з лікарні, він несподівано для себе був запрошений лікарем Прилукою пожити деякий час у великій, просторій квартирі Прилук на Хрещатику, й пояснювалося це дивне запрошення бажанням лікаря допомогти пацієнту оговтатися остаточно після операції та аби був час у нього підшукати собі місце під сонцем. Щоправда, сам Степан якось швидко зрозумів, що те заповітне місце під сонцем для нього вже відшукано й тепер усе залежить лиш від нього. Він зрозумів, що не має схибити першого ж вечора у Прилук, коли за царською вечерею, оголоднілий на лікарняних харчах, побачив закохані, палаючі очі Єви Захарівни Прилуки. Куштуючи надзвичайно смачне та ніжне м'ясо з грибами та картоплею, він змушував себе не надто захоплюватися наїдками й якось відповідати на сповнений надії погляд так очевидно закоханої в нього дівчини, від котрого йому робилося якось незручно перед її батьками-лікарями. Але вони дивилися на нього досить доброзичливо та приязно, то й Степан дозволив собі обережно зробити вигляд, що й сам зачарований нею — донькою людини, котра врятувала йому життя. Але він не кохав Єви. Він не покохав її ні в той перший вечір, ні через рік, ні через двадцять років. Він просто дотямив відразу, що то доля в особі цієї закоханої дівчини посилає йому дарунок — дарунок доскочити до справжнього життя, дарунок, скористатися яким він мав неодмінно, аби досягнути того, про що так мріялося. І він скористався нагодою.

Єва мала досить приємну зовнішність, хоча красунею надзвичайною її назвати все ж було важко, але була привабливою, мала гарне й струнке тіло... Степан же так часто бачив у її очах очікування, змішане з незрозумілими страхами,

й просто не знав, як підступитися до неї — такої близької й одночасно далекої, такої доступливої й у той же час не досяжної. Він остерігався, просто остерігався допуститися відвертої помилки й все зіпсувати, все втратити. Вони так часто полишалися з Євою наодинці, її великі, сумні очі напружено та трішки дивно спостерігали за ним, мов благаючи зробити нарешті вирішальний крок й одночасно застерігаючи від того кроку. Іноді вона видавалася йому якоюсь занадто холодною, замисленою та недоступливою, й у такі хвилини він почав замислюватися над тим, чи, бува, не видалося йому те все — й погляди оті очікувальні, й закоханність у сірих очах Єви. Й саме тому зволікав, остерігався грубої помилки. Але ж час минався, він мав зрештою наважитися на якийсь крок, бо просто сидіти у Прилук вважав негідним себе...

Все вирішилося одного осіннього вечора.

Єва повернулася з інституту задумливою та сумною, скуто якимось привіталася зі Степаном, запитавшись, як той почувається...

— Дякую, добре, — обережно відгукнувся він, затамувавши всередині дивно неприємне відчуття, що оце запитання — воно ж не є простим і його, Степана, намислили нарешті позбутися.

Та він і сам розумів добре, що вже занадто зазловживався гостинністю родини Прилук... Він хотів уже було, намагаючись уникнути подальшого приниження, сповістити Єву про те, що має з'їхати з їхньої гостинної оселі, коли вона раптом присіла поряд... і Степан вирішив ризикнути. Зрештою, втрачати він уже не мав чого, а виграти міг те омріяне справжнє життя. Його рука торкнулася тонкої дівочої руки Єви.

— Єво...

Вона звела на нього погляд великих сірих очей.

— Так?

Степан на мить заплющив очі, а потім витиснув з себе брехню:

— Єво, я навіть не знаю, як це тобі сказати... Але ці дні поряд тебе — вони були найщасливішими днями у моєму житті, й мене страшить скоро розлука з тобою, бо я навіть не уявляю, як тепер зможу без тебе...

В її великих очах заблищали сльози.

— Я вже думала, що ти ніколи цього не скажеш.

І Степан зрозумів, що таке усмішка щасливої долі.

За два дні вони заручилися.

І Єва розквітла просто на очах, зі звичайної, не надто вродливої дівчини перетворившись майже не красуню. Вона галасливо пурхала квартирою й не натомлювалася милуватися Степаном, не натомлювалася сяяти від щастя, така закохана й така чарівна у тім своїм почутті. Вона не відчувала нещирості почуттів Степана, цілком заспокоєна його словами про кохання, вона геть не підозрювала, що він зовсім не має того почуття — кохання до неї. Засліплені коханням очі її бачили лиш те, чого їм бажалося, бо воістину ж говорять — закохані є великі сліпці.

Але все й відразу ж помітила її сестра Мар'яна, жінка вже декілька років заміжня за досить поважним чоловіком, старшим від себе на двадцять років, що обіймав непогану посаду при партії, коли запросили їх на святкову вечерю з нагоди заручин Єви та Степана. До цього Мар'яна ще зі Степаном не зустрічалася... Двадцяти семи років віку, засліпливо вродлива, що тільки підкреслювали дороге вбрання та діаманти, вона чарівною царівною увійшла до батьківської квартири, й світло люстри золотом сонця відобразилося на її білявому волоссі... Погляд великих блакитних очей зупинився відразу ж на високій, ставній та дужій постаті Степана, що стояв біля обіднього столу. Щось промайнуло, сяйнуло в гарних очах Мар'яни, але сяяння того не помітив ніхто, навіть і сам Степан... Він просто побачив перед собою дуже гарну, доглянуту жінку, безперечно неймовірної вроди, й Єві було ще далеко до того. Але все ж врода та, якою б вона не була, видалася йому холоднуватою та

сповненою невимовної пихи й геть нічого не зворушила в серці. Тому він спокійно спостерігав за тим, як вона наближається, та беззаперечно розкішна жінка зі струнким, звабленим тілом, і мав лиш думку про те, що вона могла би стати непоганою коханкою, в обіймах котрої можна було би забути лиш на тиждень, не більш, а потім забути просто, як забуваються нами сни, нехай і найяскравіші та найгарніші. Ця думка було майнула й зникла, й коли вона зупинилася поряд — зваблива й засліпливо гарна, — він уже знав, що ніколи не дозволить собі торкнутися цієї жінки. Утратити таке блискуче майбутнє заради хоч і гострого, але короткого задоволення потримати в своїх обіймах це розкішне тіло... Ні, Степан Малкович того не хотів. До того ж її невдоволено-пихатий чоловік-дипломат мав вигляд природного ревнивця, яким і був насправді.

— Стьопо, це моя сестричка Мар'яна, — защебетала весняною ластівкою поряд Єва, і Степан помітив, як похолоднішав погляд красуні Мар'яни, кинутий на молодшу сестру. — А це її чоловік, Микола Панасович Роев, страшенно поважна людина, та ти не зважай на його похмурий вигляд, він насправді така вже душечка.

Єва голосно зойкнула, коли Роев спробував її залоскотати, а Мар'яна з воістину вже царською гідністю тицьнула Степанові під носа вузьку свою, в пахоцях та каблучках, з оксамитовою шкірою, ручку. Він зрозумів, що має ту поцілувати, але обмежився лише тим, що коротко потиснув ту чарівну долоньку й відразу ж відпустив.

Темно-золотаві брови у відповідь насупилися.

— Так де ви з Євою познайомилися?

Степан спокійно витримав її пихатий погляд.

— У лікарні.

— Зрозуміло.

Мар'яна весь той вечір непомітно, але пильно за ним стежила, шукаючи в гарних очах нареченого сестри кохання, хоча б слабке відлуння того почуття його до простуватої Єви,

й не знаходила нічого. На думку самої Мар'яни, її сестра геть не була вартою такого чоловіка. Хоча видно було, що він є людиною не їхнього кола, бо від пильного погляду її не приховалися ні грубі руки його, ні проста мова, з невитравленою селянською немилозвучною вимовою, ні сорочка, яка хоч і була білою, та все ж придбаною за копійки... Але все одно, було у нім щось таке, як то кажуть — порода, можливо, чиясь далека, шляхетна кров. Вона спостерігала, як він усміхається до наївної сестрички, як буцімто ніжно бере ту за ручку, зазираючись до сяючих від щастя очей, і не вірила, що він закоханий.

Не вірила, й усе.

Мар'яна ніколи, від самого народження сестри не любила. Миршавенька в дитинстві, вона не перетворилася на красуню, коли зросла, чому сама Мар'яна, щоправда, тільки раділася. Їй зовсім не потрібна була суперниця власної вроди, не потрібно було повторення тої вроди, до того ж більш свіже та юне. І вона просто не любила сестру й ніяк не могла пояснити походження тої нелюбові, щоправда, не надто й намагалася...

— Тату, мамо, Мар'яно, — високим голосом промовила раптом Єва, обриваючи лінькуваті думки Мар'яни й змушуючи ту з деяким острахом дотямити, що погляд її очей весь цей час було вп'ято в красиве лице Степана. Вона кинула обережний погляд на чоловіка, але той був занадто зайнятим соковитим м'ясом під вишневим соусом, приготованим матір'ю. — Ми зі Стьопою вирішили, що одружимося через місяць.

Захар Дем'янович поблажливо всміхнувся.

— Справді? А чому так швидко?

Єва кинула на батька примхливий погляд.

— Бо я так хочу, а Стьопа не заперечує.

Прилука скрушно зітхнув.

— Яка ж ти, кізонько моя, вкрадлива.

Усі розсміялися, й тільки одна Мар'яна відчула, що не здатна вичавити з себе нічого більшого від прохолодної усмішки. Їй раптом зробилося неприємно, дуже неприємно від думки

про те, що цей красень блакитноокий стане чоловіком її сестри. Неприємною була й думка про те, як його грубі та мозолясті долоні будуть торкатися й пестити простувату Єву, а не голубити розкішне тіло самої Мар'яни. Й ненависть до сестри захопила серце з такою силою, що вона пополотніла. Як ненавиділа вона зараз сестру, ненавиділа чи не сильніш у цю хвилину, ніж усі ті дев'ятнадцять років, відколи це галасливе створіння принесли додому й почали вклонятися йому, ледь не впадаючись, наче малому та химерному ідолові. Чим більше батьки обожнювали Єву, тим більше ту ненавиділа сама Мар'яна. Але зараз... зараз до застарілої дитячої ненависті було ще додано й ревнощів — палких, пекучих й отруйних жіночих ревнощів, й та, звична з дитинства ненависть робилася геть блідою й невиразною у порівнянні з тим, що відчула Мар'яна тільки від самої думки про те, як руки Степана почнуть пестити її сестру.

Вона ледь дотерпілася кінця тієї клятої вечері й похмуро слухала п'яні теревені чоловіка всю дорогу додому, насуплено роздивляючись темні вулиці Києва за вікном автівки. Перед очима нездоланно все поставалося вродливе лице нареченого сестри, й вона здригнулася від несподіванки та огиди, коли її тіла торкнулися руки чоловіка.

— Люба...

Мар'яна кинула на нього прохолодний погляд.

— Не треба...

— Але...

Вона примусила себе вимучено всміхнутися до нього.

— Вибач, але це все та таткова настоянка з горобини. У мене ще з дитинства від неї жахливо болить голова.

Й вона сказала правду, бо голова в неї й справді болілася, та ніяк не від батькової смачної настоянки, а від безсилої злості та ненависті до власної сестри.

Мар'яна була майже закоханою у нареченого останньої.

А за місяць Степан з Євою побралися.

Степан так і не покохав дружини, але ставився до неї так, що ні в Єви, ні в батьків її не виникало сумнівів у тому, що палке почуття її розділене ним повною мірою. Вона, засліплена власним коханням, свято та наївно вірилася у його кохання, котре існувало лише в його словах, але ніяк не в його серці, яке полишалось вільним. Єдине, що володіло серцем Степана Малковича, — то були честолюбні плани на майбутнє, але він зажив при цьому досить щасливим життям із Євою. Перші роки шлюбу їхнього того, що випромінювало її закохане серце, вистачало на двох, до того ж вона спочатку була просто винятковою дружиною й намагалася все робити так, аби Степанові було добре, жила тільки для нього. А ще вона надзвичайно погарнішала, розквітла в заміжжі, вся сяюча тим незнайомим для Степана почуттям, котре ще не торкнулося його серця.

Захар Дем'янович зі своїми зв'язками зміг виліпити з нього досить непоганого держслужбовця, а потім допоміг відкрити власну справу, котра й перетворила бідного хлопця з Рівненщини на одного з найбагатших людей країни. Він мав усе, про що так мріялося йому з дитинства, й головне — він вилікував матір. То був найбільший біль його дитинства та юнацтва — завжди п'яна мати. Вона почала пиячити досить банально та звичайно — коли Степану минуло п'ять і його батько покинув її заради іншої жінки. Весела, усміхнена Антоніна Василівна, медсестра за фахом, за короткий час перетворилася на похмуре, майже незнайоме маленькому Степанку створіння. Вона все частіш почала повертатися додому з тим бридким горілчаным смородом з рота, котрий маленький Степан так ненавидів, гримала на нього й уже не обіймала, не пригортала до себе, як то було раніше... Майже чужа, невпізнана й неохайна, з брудним волоссям, вона завалювалася на лаву й починала невиразно бубоніти якісь прокльони на адресу колишнього чоловіка та його нової дружини. Степанко якось потикнувся в таку хвилину до неї з проханням напрочуд наївним,

дитячим дати молока, та, отримавши важкого поличника, від котрого запалалося лице, більш навіть на очі страшився їй потрапити. З часом вона почала все частіш повертатися додому ото такою чужою та грубою, а згодом і взагалі покинула роботу. Жили на гроші, котрі батько надсилав на Степана, й поступово він почав звикати й до нової, грубої мами, й до стійкого горілчаного смороду в їхній хаті. Звикався він і до того, що покинула вона готувати свої смачні борщі та тушковану картоплю, й усе частіш перебивалися вони слизькими ковбасами, а то могли й самого лиш хліба погризти. Мама їжею геть не переймалася, їй би тільки що випити було, те єдине хвилювало, а що вже попоїсти малому Степанку, те не обходило. І його поступово почала підготовувати сусідка баба Настя. Й саме та сухенька, проста бабуся й вклала до свідомості малого хлопця, що його мати є глибоко нещасною, слабкою людиною й що він, коли зросте в мужнього чоловіка, має їй завжди допомагати.

— Твоя мама гарна людина, дитинко, — часто повторювала вона, насипаючи голодному Степанові неймовірно смачного борщу в полумисок, та ще з курятиною, котру він так любив. — Просто зрада твого батька виявилася для неї надто болючим ударом. Але ти маєш любити маму, якою б вона там не була...

Степан спочатку хлипав:

— Вона б'ється.

— То не вона, а все горілка клята. Ти краще зростаєй скоріше, вибивайся в люди й витягуй маму з ями.

Саме баба Настя дала йому гроші, аби він поїхав до Києва, наполягла на тому, аби він спробував віднайти себе в столиці. За ті два роки, що пропрацював у столиці до зустрічі з Євою, до рідного села Степан приїздив лише двічі, й один раз на похорон баби Насті, котра померла за місяць до його операції. Мати геть опустилася, могла днями нічого не їсти, й поки була поряд баба Настя, то хоч якось підготовувала, а коли

померла вона... Й ось тут йому й трапилося те знайомство з Прилуками. Степан добре розумів, що за колишнього свого життя чи зміг би вилікувати матір, хоч і намагався, відкладав гроші, купував ліки, але вони були дешевими, вона знову запивала, а лікування потребувала дорогого. Й ось тоді й трапився йому той дарунок долі в особі Прилуки з її палким коханням.

Він вилікував матір у приватній клініці в Швейцарії, й вона через роки повернулася до нормального життя.

За два роки після весілля Єва народила Еллу.

З того першого дня, коли Степан зазирнувся до блакитних, каламутних ще оченят доньки, його серця нарешті торкнулася любов. Неймовірно велика та безмежна батьківська любов. Донька вродилася на диво на нього схожою, й Степан навіть не уявляв собі, що з нього виявиться такий люблячий батько, та він любив Еллу навіть сильніш, ніж любила її Єва.

За час шлюбу в його житті час від часу траплялися жінки, бували й такі, котрими він відверто захоплювався, але все ж кохати він нікого з них не кохав, ті красуні не могли заволодіти серцем уже досить заможного Степана Малковича, як не намагалися. В нім поки панувала лише одна донька.

Мар'яна з чоловіком декілька років прожила в Йорданії, але кожного разу, коли приїздила до Києва, блакитні очі її, що не втратили краси, з надією вп'являлися в лице, в очі Малковича. Які жалі брали її за кожної їхньої зустрічі, було відомо лиш їй одній. Роев почав з роками стрімко старітися, гладшатися, у той час як Степан з досить вродливого юнака перетворився на неймовірно гарного чоловіка. З густим, м'яким волоссям кольору достиглої пшениці, з тими блакитними очима, один погляд котрих змушував холоднувату, самовпевнену та самозакохану Мар'яну Роеву перетворюватися на жінку. Просто жінку, закохану жінку. Відстань та роки розлуки майже не позначилися на тих почуттях, котрі вона мала до чоловіка сестри, в котрого закохалася в той святковий вечір заручин Степана з Євою. Й вона не позбулася

того свого почуття в пісках Йорданії, а навпаки, за ті роки воно повністю оволоділося її серцем.

Через п'ятнадцять років подружнього життя Степан закохався.

Але закохався не в дружину, й навіть не в її вродливу сестру.

Маючи тридцять сім років шлюбного життя, тесть казав йому, що кохання може прийтися до чоловіка в будь-якому віці, й Степан, котрому тоді було лише тридцять, то запам'ятав. Минув час, він мав тридцять вісім років прожитого життя, мільйонні статки, ту заможність, про котру так мріяв ще з дитинства, лискучу, сяючу діамантами дружину та більш як з десятиків неймовірно гарних коханок, але закохався в звичайну, далеку від його теперішнього кола жінку, хатню робітницю матері. Вилікувавши її у Швейцарії, він хотів забрати Антоніну Василівну до себе, до Києва, але вона відмовилася їхати з рідного села. Степан збудував їй у селі гарний будинок, і з часом, коли мати, що підірвала роками пияцтва здоров'я, почала хворіти, він запропонував найняти їй когось із села, аби допомагався з господарством. І через тиждень мати телефоном уже розповідалася йому про якусь там Аллочку Федішину, жіночку з приїжджих, котра мешкає через будинок і є такою лагідною, гарною жінкою, котра й ставиться до матері, наче рідна донька, й по хаті хутко вправляється, й готує смачно.

— А які пиріжки вона пече! Стьопо, та я життя яке довге прожила, а таких чи спечу, — торохтіла мати, а Степан тільки усміхався.

Вперше він Аллу зустрів на мамин день народження, восени, тоді вони приїхали родиною, з ним ще були Єва з Еллою. Степан тільки увійшов до будинку, як відразу в очі йому зазорили поглядом веселі зелені очі... Він завмер на порозі, вдивляючись у них, у ті очі, й відчуваючи, як незнайоме тепло заповнює груди й робиться йому й трішки дивно... То була перша мить, а наступної вже роздивився він і лице вродливої молодиці, володарки тих незабутніх очей, і густе її, темне волосся, заплетене

у товсту косу. Чомусь відчув себе чи не вперше в житті якось ніяково й затупцювався на порозі, не наважуючись увійти до матириного будинку, туди, де господарювала зеленооока красуня.

А вона привітно до нього усміхнулася.

— Ви ж Степан Олексійович? Та проходите, чоґо ж ви на порозі залякли, Антоніна Василівна вас так чекала...

Дивна то все ж таки річ — серце людини, коли захочеться, тоді й озветься у грудях почуттям... Степана ж зчаровували такі жінки, такі вишукані красуні, а серце його продовжувало вперто мовчати, мов чекаючи коґось. І коґо? Чи не цієї ж зеленооокої, котра поралася в матириньському домі, привітно й доброзичливо усміхаючись що до нього, що до Єви з Еллою. А він сидів за столом, відчуваючи в самому собі незнайомця, й ловив кожен її порух, кожен тихий крок, і завмирав коґоного разу, коли підходила вона надто близько... Й світло як було довкола, а він раніш і не помічав, що будинок матири був наповнений настільки світлом. Шкода тільки, що воно якось приґасло, коли Алла пішла додому, з усмішкою пояснивши, що треба робити уроки з сином.

Вже до вечора Степан дотямив, що закохався.

Закохався вперше й насправді, а не просто захопився вродою привабливої жінки, звабливим тілом, як то було раніше. Те почуття було настільки несподіваним та всепоглинаючим, що Степан спочатку розґубився й не знав, що йому робити. Тільки одне знав точно — його почало нестримно вабити до рідного села, туди, звідки колись утікав з намірянням віднайти собі кращоґо життя. Й привід до тих частих наїздів знайшов — почав будувати біля матириного будинку хатинку для полювання, ближче до лісу, аби була лиш можливість бачити частіш Аллу — простеньку таку, надзвичайно скромно вдяґнену, але для нього вже необхідну, як ковток повітря, як саме життя.

Він протримався в мовчанці два місяці, а потім зізнався у своїх почуттях, упіймавши її, таку заклопотану на вулиці. Вона кудись поспішала, одяґнена в блаґеньке пальтечко,

й здригнулася усім своїм невеличким, але пишним тілом, коли він, ураз якось осмілившись, ухопив її за маленьку й міцну долоньку, зупинив.

— Алло, стривайте...

Зелені, чаклунські очі поглянули здивовано.

— Щось важливе, Степане Олексійовичу? У мене Ростик температурить, а Вова на чергуванні...

Степан розуміюче кивнув і хотів було відпустити її до хворої дитини, але несподівано для себе видав:

— Алло, я кохаю вас...

Зелені очі наповнилися недовірою.

— Ви — що?

Степан відчув себе більш упевнено.

— Кохаю вас, — повторив він, мов пісню, ці прості два слова й завмер, і разом з ним завмер увесь світ довкола, й вітерець, що овіював дві постаті їхні, які застигли біля воріт, й пташиний спів, що долинав десь із лісу...

Він мовчки вдивлявся в її очі, палко бажаючи взріти там відгук, відповідь на його почуття, те почуття, що зробилося в нім таким пронизливим та владним. А вона мовчала, тільки дивилася на нього так... так ніжно, що відчував він, як у серце могутніми поштовхами стукається, вливається щастя... Щастя та радість, бо бачив у її очах те, що вона теж кохає його, й очі її кричали зараз про те, відверто виказували все. Та всі його мільйони, все його сите та розкішне життя, хіба що за винятком того дня, коли народилася Елла, — ніщо не дарувало йому стільки щастя, як подарував оцей погляд зелених очей, у котрому приховувалося кохання.

Кохання до нього!

Він підійшов ближче, спробував узяти Аллу за руку.

— Алло...

Вона забликала, й туман того дивного, бажаного для нього почуття розвіявся в очах її так стрімко, й вона ступила крок назад.

— Степане Олексійовичу, не треба! Ви щось таке вигадали...

— Моє кохання не вигадки...

— У нас родини, чи ви вже забули? Я ніколи не візьму на душу такого гріха, не зможу розбити чужу родину. Зрозумійте, це не для мене, та й Єва Захарівна такого не заслугувала, я ж бачу, що вона гарна людина. Та й Вова, я не зможу його зрадити...

Степан важко зітхнув.

— Так що ж нам тепер, страждати?

Алла кинула на нього пронизливий погляд.

— Усе наше життя — то є страждання.

— Алло, будь ласка... Ви ж теж не байдужі...

— Це немає жодного значення, — швидко перервала вона його й, перш ніж він зміг її зупинити, гайнула геть, полишивши його розгублено дивитися їй услід. Простенько, навіть бідно вдягнена, вона так швидко йшла до свого двору, майже бігла, й Степан ледь стримував себе, аби не кинутися слідкома, аби не вхопити її посеред дороги, котрою ходили люди, обернути до себе лицем, й кричати на все село про своє кохання, й цілувати ті маленькі, суворі уста.

Бажання так вчинити було просто нестерпним.

Але він продовжував стояти на місці.

З того дня стосунки між ними зробилися досить напруженими, але Степан усе одно не полишував своїх наїздів до села, відчуваючи себе геть хворим, коли довго не мав змоги побачити Аллу. Її ставлення до нього зробилося більш прохолодним, вона вже не зустрічала його посмішкою кожного разу, коли він входив до будинку, а тільки кине швидкий, обережний погляд, обпече тим спогляданням, коротко привітається й ховає скоріш свої зелені очі. Ховає, аби Степан не встигнувся помітити там головного. Але він помічав і божеволів від щастя. Він із впертістю безтямно закоханого юнака тинявся до матері, нетерпляче чекаючи, коли Алла нарешті одумається й покине свого негарного, нікчемного чоловіка, з котрим

узагалі невідомо чому пов'язала своє життя, й вони нарешті будуть разом. Сам він уже був готовий до того, аби будь-якої миті покинути Єву, хоча й знав, що для неї це буде болісним ударом. Але ж, зрештою, він подарував їй шістнадцять років щасливого подружнього життя, й чи не заслугував за це власного щастя?

А щастя його нервувалося, робилося дратівливим, коли він навідувався без попередження... Але він чекав, він терпляче й одночасно нетерпляче чекав, чекав тої миті, коли нарешті доскочить свого щастя.

Щастя бути поряд коханої жінки.

Обгорнувши струнке, розкішне й досить ще привабливе тіло сріблястим, пухнастим хутром шубки, Мар'яна Роева стрімко вийшла з приватної дорогої клініки, наостанок холоднувато поглянувши на надміру улесливого — якщо не сказати, нудотно-медяного лікаря, котрий вийшов супроводити її до самих дверей. Усівшись за кермо сріблястого кольору позашляховика, вона стрімко зірвала автівку з місця й понеслася рівною, прямою дорогою додому.

Виїхавши за ворота клініки, вона розсміялася.

Розсміялася легко та свobodно, вивільняючи усю ту напругу, котру накопичувала у собі не тільки останню добу хвороби Миколи, а, видавалося, й усе життя з ним. А все-таки вона гарна акторка. Миколу відправили до лікарні добу тому з інсультом, коли він, прокинувшись уранці, зробив декілька кроків від ліжка й раптом захрипів і почав падати, випускаючи з розслабленого рота огидну пінисту слину. Мар'яна кинулася до нього, закричавши, бо знала, що в сусідній кімнаті прибиралася служниця, але ніхто не бачив вдоволення в її великих блакитних очах, коли схилялася вона над непритомним, застиглим, схожим на бридке біле тісто тілом чоловіка. Думка про те, що Микола помре, невимовною радістю, молодим вином бродилася у неї в голові увесь той час, поки викликали

приватну «швидку», коли вона вірною, вбитою тривогою дружиною їхала слідкома й добу скорботно чергувала поряд, не втомлюючись проливати побільше сліз.

Лікарі не давали надії, що Микола може видужати, із сумними пиками сповіщали Мар'яну об тім, що хоч вони й намагаються робити усе можливе, але його серце є надзвичайно слабким, аби боротися за життя... Мар'яна заливалася тихими слізьми в той час, коли радісний сміх наполегливо пнувся з самих глибин її ества.

Вона додала швидкості.

— Він помре, неодмінно помре! — вигукнула на весь салон автівки й знову розсміялася — радісно та легко. — Пожадібна, огидна свиня, жер би менше, то не було б хвороб і вижив би. Але то все на краще.

Зупинивши автівку біля новобудови з червоної цегли, Мар'яна знову одягнула на лице маску скорботної дружини й пішла всередину. Квартира їхня була надзвичайно тихою й сонливою без дратівливих зойків Миколи, служниця тихенько пила чай на кухні й з появою Мар'яни зірвалася на ноги.

— Мар'яна Захарівна...

Мар'яна сльозливо поморщилася.

— Вони майже не дають йому надії, Надю. — Вона озирнулася. — Ні, нічого не кажи, я й так тримаюся з останніх сил. Бачу, ти вже за звичкою наготувала його улюблених смаколиків...

Надя знітилася.

— Я...

— Пусте. Візьми собі побільше, я все одно цього не їм... і можеш бути вільною до завтра. Я хочу побути сама.

Надя розуміюче поглянула й за декілька хвилин тихо, непомітно зникла.

Мар'яна зосталася у квартирі одна.

Деякий час нерухомо стояла посеред вітальні — легка та гарна в сукні з тонкої шерсті медяного кольору, — а потім

радісно засміялася й закружлялася кімнатою, на якусь мить застигла й грайливо впала на просторий білий диван овальної форми. Роздивлялася, мов уперше бачила, квартиру, у якій вони мешкали останні п'ять років, після виходу Миколи на пенсію, й вдоволено посміхалася. Квартира зостанеться їй, у цьому вона сумнівів не мала, прибутковий бізнес теж, а ось гроші... На гладкому, ідеально рівному чолі Мар'яни, котрого вперто відмовлявся торкатися час, переважно завдяки дивам сучасної пластичної хірургії, з'явилася глибока, вертикальна лінія. А ось грошима їй доведеться поділитися з дітьми Миколи від першого шлюбу. То було погано й дуже небажано, та все ж не смертельно... Зрештою, у неї ж полишиться половина, а ще бізнес, який приносить гарні прибутки.

З Миколою Роевим її колись познайомили друзі батька на якомусь прийомі, котрі вона так полюбляла. В свої досить юні роки Мар'яна вже твердо знала, чого вона хоче від життя — а хотіла вона що багаті, розкішної долі, що пошани від людей, заздросців тому її становищу, котре мало бути досить високим. Вона прагнула досить недешево продати себе, свою ту вроду, котрою так щедро обдарувала її природа. Донька лікарів, вона зовсім не впадала від батьків їхніх талантів, навчання її геть не цікавило, але за наполяганням тата попленталася на медичний, без бажання навчалася на педіатра й дуже сумнівалася у тім, що колись таки працюватиме за фахом. Дітей вона ніколи не любила й щиро не розуміла захоплення батьків, коли в домі з'явилася Єва. Бридке, червонопике й примхливе створіння, котре тільки того й умілося, що репетувати ледь не цілодобово й полишати Мар'яну спокою та сну. Саме поява в домі молодшої сестри підштовхнула Мар'яну заприсягтися самій собі, що народжувати вона не буде ніколи. Нащо їй діти? Аби ліцемерно пускати слину захоплення та агукати над геть непотрібним створінням? Ні. Життя, воно ж дається тільки раз, і Мар'яна намірялася прожити його виключно заради себе самої, не марнуючи на якусь там дитину. Мати тільки зі-

тхала й шепотіла, що вона ще відчує у собі поклик до материнства, коли прийде час, але Мар'яна тільки презирливо кривилася. Взагалі, що норовом, що вродою, та навіть нелюбов'ю тією до дітей пішлася вона в бабу свою по матері Клавдію Заграйко. Мати завжди згадувала про ту з такою гіркотою у голосі, дорікаючи Мар'яні в тім, що вона вродилася повною подобою баби Клавдії. Сама Мар'яна баби, що не раділа дітям, як і вона, не пам'ятала, але, за словами матері, вона була надзвичайно вродливою жінкою, мала безліч коханців, була людиною дуже пихатою й ніколи не любила своєї єдиної доньки. А Мар'яна знала, що у неї буде відмінність від баби Клавдії в одному — у неї ніколи не буде навіть єдиної доні.

Навчання скоро мало добігти свого кінця, батько обіцявся влаштувати її в досить гарну дитячу лікарню, але Мар'яна тільки відмовчувалася. Бажання марнувати своє життя на лікування шмарклявих чужих діток вона геть не мала, а батьки просто не розуміли, що з такою вродою вона народилася не для того, аби зачинити себе в кабінеті поряд горластої малечі. Ні, вона повинна була жити повним, насиченим життям, блискуча та гарна, аби всі дивилися на неї й заздрили її вроді, й становищу її високому, й перешіптувалися про неї ледь не благоговійно.

Їй потрібен був непростий чоловік.

І доля подарувала їй такого в особі вже немолодого, але ще досить привабливого, привладного Миколи Роева. Приємний лицем, щоправда, заповнуватий, але то вже були дрібниці, він сам напросився у господині того далекого, ще радянського прийому познайомити його з чарівною білявою незнайомкою. Мар'яна було кинула на нього прохолодний погляд, але, зачувши слово «дипломат», враз ожилася й поглянула вже зацікавленим оком. Дипломат той, як з'ясувалося згодом, мав сорок один рік, набридлу дружину з паскудним характером, котру давно не кохав, та двох дітей, вік котрих був майже наближеним до віку Мар'яни. Й дипломат той до божевілля в неї закохався.

Дивним, майже незнайомим передчуттям, можливо, успадкованим від тієї баби Заграйко, Мар'яна якось відразу ж зрозуміла, що саме в ньому — звичайному з вигляду, повнуватому, з суворим характером політика та партійця, з жорстким волоссям та водяними сіруватими очима — і є її щастя. Їй вона не мала його прогавити. Завдяки йому вона мала засяяти, мов рідкісний діамант, й засяяти не тільки в Києві, а й за його межами.

За місяць Роев поквапливо розлучився з дружиною.

Мар'яна довго реготалася з тієї жирної свині, його дружини, котра принеслася до них перед самим розлученням. Одного тільки погляду на ту жінку вистачило Мар'яні, аби зрозуміти — вона їй не суперниця. Сорока років, низька та широка, щедро обросла не інакше, як свинячим салом, з простуватим, не надто привабливим лицем, з заплилими жиром темними очима та широким, бараболюкуватим носом, Ніна Роева не вирізнялася що вродою, що вдягатися геть не вміла, притарбанившись до них у жахливій, широкій бабечій сукні з простого квітчастого ситцю. Вона ще й манери мала справжньої баби сільської. А як горланила вона, огидно розбризкуючи слину, а якими прокльонами частувала Мар'яну, але та у відповідь тільки всміхалася. Кінець тому огидному видовиську поклав батько, виштовхавши геть непрохану галасливу гостю. Вона, щоправда, довго не бажала йти й кидала в лице татові звинувачення у тім, що зростив він справжню повію, котра безсоромливо вдирається до чужих родин, а наостанок, уже на порозі, обернула до Мар'яни почервоніле, спітніле лице.

— Та будь ти проклята за моє розбите життя! — вичавила з себе хрипко, натужливо. — Я ж його усе своє життя кохала, він же для мене все... Бодай тобі зазнати моїх мук!

Мар'яна тільки розреготалася у відповідь. Прокльонів дурних вона не боялася, а Роевим поступатися зовсім не збиралася, нехай навіть захрипне ця баба, її проклинаючи.

За два місяці вона стала дружиною Миколи.

Мар'яна закинула руки за голову, зворушила своє довге, густе золотаве волосся й замисливо поглянула на золоті квіти, дрібненькі-дрібненькі, котрі прикрашали люстру, притягнуту Миколою з Йорданії, й поморщилася. Як швидко, невблаганно швидко спливає час, такий жорстокий... Здавалося, зовсім нещодавно, ніби вчора, вона юною та свіжою виходила заміж за Миколу, а вже минулося — навіть страшно подумати — двадцять шість років!

Ці довгі роки були для неї й щасливими, й нещасними одночасно. Так, з Миколою вона доскочила того, про що мріяла ще з дитинства, вона виблискувала посеред поважного товариства, як рідкісна коштовність, й куди б не ступилася її маленька, тендітна ніжка — всюди вона викликала захоплення та заздрість. Микола кохав її просто божевільно, не жалкуючи для неї нічого — кожна її забаганка, кожна щонайменша примха виконувалися ним... За кордоном він не жалкував на неї грошей, й поступово вона надбала собі гарний гардероб дорогих речей та хутра, а вже коштовності... Вона була ними засипана, й потребувала все нових, не переймаючись тим, чи вистачить у Роева на все грошей. У Києві, у Москві, в Лондоні, Парижі, Римі чи Празі — всюди вона самою своєю присутністю викликала захоплений подив та перешіптування, доскочивши своєї мрії, холодно та зарозуміло приймала те поклоніння, котрого так жадала, й впивалася ним, мов найкращим вином. І ніхто, хто дивився на неї, таку красуню, не міг уявити, що могла вона бути чимось незадоволеною у своїм житті. Проте незадоволення вона все-таки мала.

Вона була незадоволена своїм чоловіком.

З роками Микола робився все гладшим й одночасно з зайвими кілограмами все більш набував такої негарної риси, як ревності. Така яскрава та гарна жінка, як Мар'яна, не могла полишитися поза чоловічою увагою. Вона була просто притягувати до себе, мов потужним магнітом, погляди чоловічі, чи то в Києві, чи в Москві, чи десь за кордоном.

Й та чоловіча увага їй подобалася, дуже подобалася, вона надихала її сяяти ще яскравіше, й чим більше було тієї чоловічої уваги, тим більш зростали ревності Миколи. Й ревнував він не безпідставно.

Мар'яна вже й сама погано пам'ятала, коли саме почала зраджувати чоловіка. Здається, її першим коханцем, порушником прав Миколи на її розкішне тіло, був до дідька гарний та швидкий італієць на ім'я Серджіо. Мар'яна тепер туманливо пригадувала його засмагливе лице з оливкового кольору шкірою та пронизливі темні очі. Але його тіло вона запам'ятала. Античний бог! Після жирних, блідих телес Роева вона, доторкнувшись уперше до Серджіо, відчувала себе так, мов торкалася марева, видава, а не дужого, м'язистого чоловічого тіла, геть полишеного огидних надлишків сала. Той Серджіо на прийомі, за годину після знайомства, затягнув її до порожнього кабінету, й там, у напівтемряві, вона вперше зрадила Миколу. Зрадила без щонайменшого почуття провини, слухаючи гарячий шепіт чужою мовою, й уперше в житті дотямила, що близькість з чоловіком можна не лише терпіти, а й насолоджуватися нею, отримувати задоволення, котрого вона була полишена з Миколюю, єдиним своїм чоловіком.

Після Серджіо був хтось інший, але вже після повернення додому, потім ще хтось — Мар'яна навіть не намагалася їх запам'ятовувати. Вона вміла ховатися від чоловіка, а коли Микола цілком заслуговано починав щось помічати й влаштовувати істеріку, вона просто кидала чергового коханця й деякий час видавала з себе вірну та люблячу дружину. Чоловік її відверто дратував, вона ніколи не мала до нього жодних почуттів, але ж і кидати його не наважувалася — не була певною, що віднайде йому кращу заміну. Ні, когось вона неодмінно б знайшла, але чи дорожив би той хтось нею так само, як дорожив Микола, чи виконував би всі забаганки та норавливі примхи та чи й був би таким щедрим? Зре-

штою, життя, котре він їй подарував, було Мар'яні дуже до вподоби, й єдина його вада була у тих надмірних ревнощах.

Вірна своєму слову, вона не забажала народжувати від Миколи навіть однієї дитини, хоча той після весілля й белькотів щось про сімох по лавах і цілий рік наївно чекав від неї вагітності... Мар'яна відмовчувалася, не зізнавалася, що відразу після весілля й справді завагітніла, але позбулася дитини — байдуже та безжально — й з такими ж почуттями згодом зробила операцію, котра назавжди полишила її можливості стати матір'ю. Микола ще побубонів, ще почекав, а потім і змирився з її бездітністю, бо кохав її настільки сильно, що приймав будь-якою.

Так і жили. Мар'яна насолоджувалася життям, виблискувала, мов коштовність, супроводжувала Миколу в його поїздках за кордон і змінювала коханців з такою ж легкістю, як і свої численні вбрання. Вона ні в кого з них не закохувалася, ні, такі дурниці оминали її холоднувате серце, й жоден з тих, хто дарував насолоду її тілу, не торкався її серця.

До зустрічі зі Степаном Малковичем.

Мар'яна й сама дотямити повною мірою не могла того, чому наречений сестри так глибоко вразив її серце. Після того вечора, коли вона вперше його побачила, щось трапилося з нею, щось таке, чому вона не мала пояснення, чого не було в її житті, бо вона навіть у бурхливі юнацькі роки оминулася таких дурниць, як кохання. Але тоді... Тоді вона наче збожеволіла й очманіла, тільки того й могла, що сидіти нерухомо ледь не цілими днями й думати про Степана... Й те її страшило, та його незрима влада... вона не бажала її, вона боялася її так само сильно, як утрати свого розкішного життя. Й вирішила боротися з тим непотрібним їй почуттям. Вона не бажала закохуватися в того бідного хлопця, не бажала давати йому владу над собою. Те кохання було для неї непотрібним, їй подобалося життя, котрим вона жила... Й вона здушувала його у своїм серці так само спокійно та безжально,

як позбулася дитини Миколи, й досить спокійно почувалася на весіллі Степана та Єви, намагаючись не звертати уваги на неприємне відчуття в глибинах свого єства, котре прокидалося кожного разу, як погляд її впадався на Степана поряд Єви, на дотик його до сестри, їхні поцілунки. Вона намагалася різко переконати себе, що цей же злидень не спроможний геть подарувати їй такого звичного розкішного життя, що він не Микола, не дасть їй волі, але... її починало знову відчайвно вабити до нього. Такий красень зовсім не був підходящим до її простуваті сестри, й саме на весіллі Мар'яна з подивом помітила, які вони були схожі зі Степаном, наче дві половини одного цілого, й такому чоловіку, як він, мала би пасувати тільки така жінка, як сама Мар'яна. Але він полишався байдужим, і вона теж мала вирвати його зі свого серця.

Й мов дарунок долі трапилася Йорданія.

Нова влада, нові часи... Микола отримав призначення в ту східну маленьку країну на декілька років. Мар'яна звикла здебільшого до європейських столиць та країн і спочатку бурмосилася. Але Йорданія, що примостилася поряд Ізраїлю, її приємно здивувала. Королівство те виявилось не нудним та забитим, як вона собі уявляла, королівський двір не поступався європейським, і життя в Йорданії виявилось навіть цікавим.

У Йорданії в її житті з'явився Хасан.

Хасан...

Згадавши про високого, дужого йорданця з вогняними чорними очима, Мар'яна повільно усміхнулася в пустку розкішної вітальні. До Йорданії вона приїхала, відчуваючись надзвичайно погано, усі сили затрачуючи, аби викинути з серця Степана, який уперто не забувався. Вона була дратівливою, впадала то в понуре мовчання, то гримала на Миколу, з похмурим невдоволенням прийнявши й місце нового призначення чоловіка, й ошатний білий будинок в Оманні, ні, в Аммані, тій клятій столиці йорданців. Більше місяця вона відмовлялася виходити з дому, охоплена, мов лихоманкою,

відчайним бажанням усе покинути й повернутися назад, до Києва. До Степана.

Саме до Степана.

Бажання те іноді робилося настільки сильним, що вона починала задихатися у стінах того ошатного білого будинку, мебльованого на східний лад, і його білі, світлі стіни мов здавлювали її, заважаючи й дихати, й жити. Наївний Микола вважав, що то на неї так впливає зміна клімату, не здогадуючись навіть, що дружина божеволіє від нерозділеного кохання до чоловіка власної сестри, того кохання, що там, посеред золотавих пісків Йорданії, вхопило настільки її сильно, що вона не могла ніяк його побороти. Й мов божевільна, рвалася назад, до Києва, до Степана. Через місяць те божевілля почало потроху слабшати й вона повільно, мов тяжкохвора, поверталася до життя й, з жагою бажаючи цього повернення, погодилася вперше за час свого перебування в країні піти з Миколою на прийом, на якому мала би бути і йорданська королева, й поважні люди з Європи.

Дорога шовкова, складного пошиття сукня, що, безумовно, так пасувала її розкішному тілу, прохолодний дотик діамантів до шкіри — Мар'яна знову воскресала до життя, відчуючи приємне збудження, й розуміла, що для того, аби забутися, їй потрібен коханець. Східних чоловіків посередовгої вервечки її коханців ще не траплялося, й вона почала обережно придивлятися до смаглявих незнайомців, котрі заповнили собою велику залу з басейном у центрі. Й здригнулася, коли погляд її втрапив на високого, вдягненого в дорогий європейський костюм чоловіка, що стояв на іншому боці округлого басейну й не зводив з неї пильних темних очей. Мар'яна зустрілася поглядом з тими темними, навіть чорними очима й повільно посміхнулася, відчувши знайоме, приємне тепло. Чоловік на протилежному боці басейну посміхнувся у відповідь і рушив до неї. Повільно, навіть лінькувато, й так, мов знехотя, нагадуючи великого хижака пустелі, й Мар'яна досить спокійно

спостерігала за його наближенням. Вона не нервувала й не тремтіла, ні, вона досить прохолодно та витримано все сприймала, бо коханці, якими б вони гарними не були, — вони ніколи не викликали в неї того неспокою, того відчайного хвилювання, котре міг викликати лиш один чоловік — Степан.

Згадка про Степана, така недоречна та непотрібна зараз, змусила її здригнутися, коли чорноокий незнайомиць зупинився зовсім поряд і вогняні його, чорні очі з невимушеним спокоем почали вивчати її уважно — вивчати всю, починаючи від золотавого волосся й закінчуючи лискучими босоніжками на високих підборах, котрі лагідно затискали її стрункі ніжки. Він мовчав, Мар'яна теж не поспішалася занадто до розмови, вивчаючи й собі цього самовпевненого й дужого незнайомця, котрого доля дарувала їй посеред спеки йорданської пустелі. Чоловік був гарним, того вже в нього неможливо було відібрати — довгасте, вузьке лице з широкими вилицями та темної засмаги шкірою, чорні очі, опушені довгими віями, тонкий довгий ніс та суворого малюнка, але гарні уста невеликого рота. Чорне, лискуче волосся зачесано назад... Одягнений у європейський костюм, він нагадував радше якогось там італійського чи іспанського аристократа, й тільки вуса — пишні, густі та чорні — не сподобалися Мар'яні. Ніколи вона не полюбляла вусатих чоловіків, але цей... Щось було у нім таке, що вона й на вуса не надто звертала уваги. Й коли мовчання між ними зробилося аж надто довгим, він нарешті запитався арабським акцентом прикрашеною англійською.

— Ви нещодавно в Аммані?

Мар'яна повільно всміхнулася.

— Місяць.

Йорданець здивовано звів темні брови.

— Місяць? І як же так трапилося, що я ні разу за цей місяць не зустрів вашої бездоганної, сяючої вроди?

— Я не з'являлася на людях...

Літературно-художнє видання

ГНАТКО Дарина
Тінь аспіда
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *А. М. Фурман*

Підписано до друку 18.07.2019. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 15,12. Наклад 6500 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51. Тел.: + 3 8 057 717 53 57

Гнатко Д.

Г56 Тінь аспіда : роман / Дарина Гнатко. — Харків : Книжковий
Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 288 с.

ISBN 978-617-12-6851-7

Еллі здавалося, що Тимур — її доля. Він обіцяв їй розкішне життя в Йорданії. Та натомість виявився одним із торговців «живим товаром». Елла опинилася на чужині, у полоні в жорстокого та небезпечного Хасана. Випадково її помічає Мурат, племінник Хасана та його цілковита протилежність. Він миттю закохується в горду українку, і про цю пристрасть дізнається одна з друзин Мурата — Фатіна. Відтепер Елла опиняється між двох вогнів... Беззахисна невільниця, життя якої нічого не варте. Мурат — її остання надія на порятунок. А вона — його остання надія на щастя...

УДК 821.161.2

1. м. Бахмут, вул. Торгова, 1 (ПЦ «Астрон», 3 поверх), (0626) 42-02-36
2. м. Бердянськ, пр. Азовський, 35-А (ПЦ «DEL MAR», 2 поверх), (0615) 36-17-06
3. м. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (копійний універмаг «Дружба», 1 поверх), (0456) 39-04-68
4. м. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ПЦ «Рута Плаза», 2 поверх), (0484) 96-07-26
5. м. Бориспіль, вул. Київський Шлях, 10-В, ринок «Зоряний», торгівельне місце 103, (0949) 06-64-49
6. м. Вінниця, вул. Євгенія Пікуса, 1-А (ПЦ «Квартал», 2 поверх), (0432) 32-91-98
7. м. Вознесенськ, вул. Сніжкова, 5-А (відділення «ПриватБанку»), (0513) 43-20-19
8. м. Дніпро, пр. Дмитра Яворницького, 105 (ПЦ «Сільпо», 2 поверх), (0567) 70-00-55
9. м. Житомир, вул. Київська, 87 (ПЦ «Волак», 2 поверх), (0412) 43-41-49
10. м. Запоріжжя, пр. Соборний, 58, (0617) 87-63-86
11. м. Запоріжжя, пр. Металургів, 2-Ж (ПЦ «Рекордний», 0 поверх), (0612) 36-86-54
12. м. Івано-Франківськ, площа Ринок, 1 (ПЦ «Галерея Нь», 0 поверх), (0342) 58-61-80
13. м. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ПЦ «Електрон», 2 поверх), (0484) 16-22-12
14. м. Ізюм, вул. Гагаріна, 12, (0573) 41-41-30
15. м. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТД «Максимум», 2 поверх), (0384) 96-48-11
16. м. Кам'янець, пр. Свободи, 57-А (ПЦ «Фуршет», 1 поверх), (0569) 53-42-26
17. м. Київ, б-р Перова, 36 (ПЦ «Квадрат», 1 поверх), (0445) 40-23-65
18. м. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ПЦ «Маяк», 3 поверх), (0443) 61-91-46
19. м. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТРЦ «Метрополіс»), (0445) 00-62-73
20. м. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ПЦ «Центрум», 1 поверх), (0445) 02-18-96
21. м. Київ, вул. Огієнка (Лукашевська), 15-А (ПЦ «Європорт», 2 поверх), (0444) 61-94-82
22. м. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ПЦ «Олімпійський», 3 поверх), (0445) 90-25-76
23. м. Ковель, б-р Лесі Українки, 18 (ТД «Бульвар», 2 поверх), (0335) 25-21-40
24. м. Конотоп, пл. Конотопських Дітяків, 24А (ПЦ «Європорт», 2 поверх), (0544) 76-36-77
25. м. Краматорськ, вул. Двірцева, 23 (ПЦ «Прогрес», 2 поверх), (0626) 48-97-87
26. м. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ПЦ «Мега», 2 поверх), (0536) 75-84-38
27. м. Кривий Ріг, пр. Гагаріна, 4 (ПЦ «Плаза-2», 1 поверх), (0564) 09-81-09
28. м. Кривий Ріг, вул. Мусоргського, 17 (ПЦ «Varus», 2 поверх), (0564) 09-60-75
29. м. Кропивницький, вул. Велика Перспективна, 48 (ПЦ «Депот», 1 поверх), (0522) 35-20-55
30. м. Лисичанськ, пр. Перемоги, 117 (ПЦ «Лимон», 2 поверх), (0675) 70-61-62
31. м. Лубни, пл. Ярмакова, 30-А (ПЦ «АБ», 2 поверх), (0536) 17-17-10
32. м. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ПЦ «Галерея Центр», 0 поверх), (0332) 72-14-40
33. м. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (0322) 59-01-00
34. м. Львів, вул. Городоцька, 179 (ПЦ «Скриня», 2 поверх), (0322) 59-01-01
35. м. Маріуполь, пр. Металургів, 64 (ПЦ «Лізавета»), (0629) 58-82-91
36. м. Мелітополь, пр. Богдана Хмельницького, 24 (ПЦ «Пасаж», 2 поверх), (0619) 44-83-49
37. м. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 53-31-33
38. м. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ПЦ «Мир», 1 поверх), (0535) 55-06-08
39. м. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ПЦ ЦУМ), (0313) 13-05-40
40. м. Ніжин, вул. Шевченка, 11-А (ПЦ «Гермес», 2 поверх), (0463) 19-01-02
41. м. Нікополь, пр. Трубіників, 14 (ТД ЦУМ, 1 поверх), (0566) 22-50-03
42. м. Нова Каховка, пр. Перемоги, 9 (універмаг «Сокіл», 2 поверх), (0554) 99-90-05
43. м. Новомосковськ, вул. Гетьманська, 34 (ПЦ «Сті-Центр», 2 поверх), (0569) 69-65-79
44. м. Одеса, вул. Новошепетний Ряд, 2, (0487) 52-83-80
45. м. Одеса, пр. Добровольського, 99, (0487) 53-16-28
46. м. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир – пл. Толбухіна), (0487) 48-82-44
47. м. Олександрія, пр. Соборний, 77 (ПЦ «Гранд-Плаза», 2 поверх), (0523) 57-15-50
48. м. Павлоград, вул. Шевченка, 128 (ПЦ «Гулівер»), (0563) 20-09-59
49. м. Первомайськ, вул. Вокзальна, 34 (відділення «ПриватБанку»), (0516) 17-53-99
50. м. Покровськ, вул. Центральна, 148-А, (0623) 52-11-48
51. м. Полтава, вул. Зинківська, 6/1-А (ПЦ «Квіза», 3 поверх), (0532) 60-60-40
52. м. Прилуки, вул. Київська, 138 (ПЦ «Фуршет», 2 поверх), (0463) 73-29-00
53. м. Рівне, вул. Київська, 67-А (ПЦ «Арена», 1 поверх), (0362) 67-00-55
54. м. Селидове, вул. Карла Маркса, 10 (Дім побуту, 2 поверх), (0623) 77-00-34
55. м. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ПЦ «Фокстрот», 2 поверх), (0626) 62-11-02
56. м. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-67-60
57. м. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ПЦ «Novus», 2 поверх), (0352) 43-12-76
58. м. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ПЦ «Колізей», 2 поверх), (0312) 67-22-29
59. м. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ПЦ «Сті», 1 поверх), (0474) 44-00-06
60. м. Фастів, вул. Івана Мазепи, 6 (ПЦ «Фуршет», 2 поверх), (0456) 56-05-11
61. м. Харків, пр. Петра Григоренка, 3 (ПЦ 923-03-43)
62. м. Харків, пр. Гагаріна, 20-А (ПЦ «На Гагаріна», 2 поверх), (0577) 03-44-58
63. м. Харків, вул. Полтавський Шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2 поверх), (0573) 41-41-02
64. м. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ПЦ «Космос», 3 поверх), (0577) 20-12-29
65. м. Херсон, пр. Ушакова, 35-А (ПЦ «Адмірал», 2 поверх), (0552) 32-81-48
66. м. Хмельницький, вул. Кам'янецька, 17 (ТРЦ «Квартал», 1 поверх), (0382) 61-90-48
67. м. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ПЦ «Сільпо», 3 поверх), (0472) 31-99-98
68. м. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 50-63-80
69. м. Чернігів, пр. Перемоги, 103, (0462) 66-53-80
70. м. Шостка, вул. Свободи, 24 (відділення «ПриватБанку»), (0544) 97-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

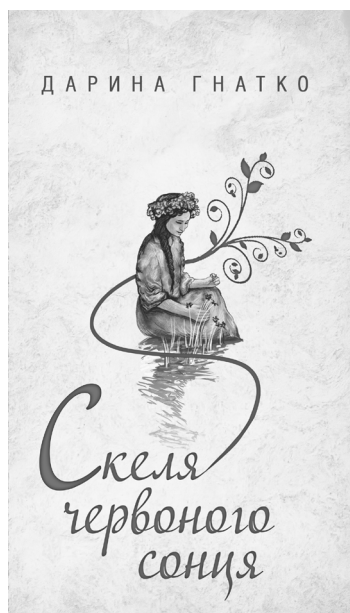
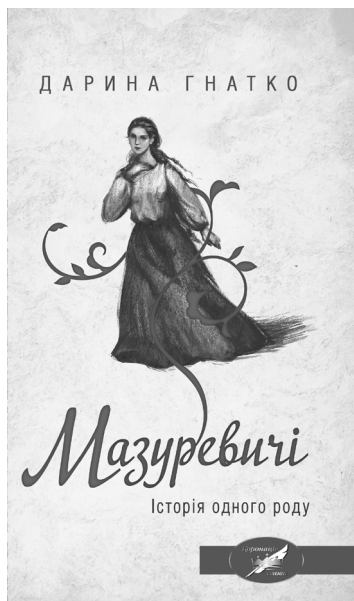
Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Рід Мазуревичів споконвіку був знаний своєю жорстокістю. Усупереч волі батьків юна Марфа вийшла заміж за Уласа Мазуревича, та щастя з ним не пізнала. Усі надії поклала на сина Тихона, але й він удався у своїх жорстоких предків: жадібний та безсердечний, він крокує кривавою стежиною. Він перетворив на пекло життя не тільки численних коханок, а й своєї дружини, багаті спадкоємиці Софії Льохвицької. Їхня спільна донька Ярина ненавидить батька-тирана. Вона покохала Степана, батько якого загинув від рук Тихона. Тепер понад усе Ярина хоче розірвати коло страждань та спокутувати гріхи роду Мазуревичів. Але ціна може виявитися зависокою для неї.

Крізь революцію та війну, втрати і пристрасть, ненависть і любов — шлях п'яти поколінь одного роду.

Заборонений плід завжди солодкий, як і заборонене кохання. Зажати чоловіка власної сестри... Чи ж могла уявити Феодосія Тодорович, що її серце охопить така пристрасть до красеня-сотника і що власна сестра стане перешкодою на шляху? Мирослава не хотіла втрачати своє кохання, але й Феодосія не збиралася відступати. Того дня, на скелі, її пальці сталевим намистом зімкнулися на шиї старшої сестри. Мирослава прорекла, що нащадки Феодосії заплатять за її гріх. Минатимуть роки, змінитимуться епохи... А жінки з роду Тодоровичів будуть приходити на цю скелю, одна за одною, відчувши все, що відчула тоді Мирослава... Кому вдасться розірвати замкнене коло давнього прокляття?

Початок XVIII століття. Українські землі стогнуть під владою московського царя Петра...

Лютий і жадібний піп Сава Красногляд змусить свою непокірну доньку Марту позбутися ненародженої дитини від молодого наймита та віддасть за дружину старому батуринському полковнику. Марта поклялася зраджувати нелюба з кожним зустрічним та вмить забула про все на світі, побачивши Андрія, полковникового сина. Та старий Мирон не забажає дати дружині волю заради сина. А всі біди закоханим здадуться дрібницями, коли почнеться війна... Разом із військом гетьмана Мазепи вони йтимуть від перемог до нищівної поразки у Полтавській битві. І єдине, що пам'ятатиме Марта, — вона мусить урятувати свого Андрія...

